

[Chr. Christensen.]

ketingsmedlemmer, der er placeret tæt omkring stedet her, har større muligheder for at udføre et arbejde ud over arbejdet i folketinget, hvorimod medlemmer, der kommer fra det fynske eller jyske område eller det bornholmske, har uhyre svært ved at magte en opgave ved siden af. Der er altså også et geografisk problem, der glider ind her.

Med hensyn til punkt 4 er det vores opfattelse, at vi efterhånden må søge frem til ens pensioner. Men det må være sådan, at de offentligt ansatte, der har indbetalt pensionsbidrag, også er berettiget til at få pension, og derfor må det være noget, der skal klares for dem, der ansættes fremover.

Må jeg sige, at forslaget efter vor opfattelse har en tendens til at angribe en bestemt del af den danske befolkning. Vi vil gerne være med til at skabe lighed mellem privat og offentligt ansatte med hensyn til mulighederne for at udføre tjeneste i folketinget, men vi vil ikke være med til ligesom at lægge en bestemt del af befolkningen for had, når det drejer sig om mulighederne for at kunne være herinde. Der er ingen tvivl om, at også blandt offentligt ansatte findes der folk, som har en opgave at røgte her i folketinget, og folketinget er tjent med, at der også er folk fra det offentlige område.

Forslaget her beforder næppe lysten til og mulighederne for borgerne for at påtage sig en samfundsmæssigt ansvarlig opgave. Derfor må vi sige, at vi vil gå meget kritisk ind i udvalgsbehandlingen af dette forslag.

Mølgaard (DR):

Det er jo nærmest et kedeligt forslag at have til behandling, idet vi vel alle må føle os lidt inhabile over for den sag, vi har til diskussion her. Jeg har personlig den lykke at være privat ansat, sådan at jeg måske er lidt mindre inhabil end andre.

Det skuffer mig, at fremskridtspartiet i den grad har gjort den erfaring, at de offentligt ansatte blandt dette tings medlemmer i særlig grad trænger til at få nedskåret i deres vilkår. Fremskridtspartiet har åbenbart gjort den erfaring, at de offentligt ansatte skulle være meget ringere til at varetage de fælles anliggender, vi nu engang er sat til at varetage herinde. Jeg må erklære mig aldeles uenig med fremskridtspartiet i de erfaringer, fremskridtspartiet synes at have gjort.

Forslaget skuffer mig, ikke fordi det for så

vidt kommer bag på mig, al den stund det jo er set før, men jeg havde dog troet, at der var grænser for, hvad forslagsstillerne ville vove af repriser på den slags stykker. Det er faktisk ikke en reprise værd. Jeg må erklære forslaget for billigt, uden skygge af anelse om, hvor meget møje forslagsstillerne har haft med at udarbejde det, og hvor højt de sætter deres egen arbejdskraft i værdi, målt på timebasis eller for den sags skyld også i akkord. Jeg skal undlade selv at anlægge vurderinger heraf på dette forslags præmisser, men blot erklære, at det billige i forslaget består i, at det på allermest elementær vis er indrettet efter laveste misundelsesmotiver, aldeles uafhængigt af reelle sammenhænge og problemer for vort folkestyre og for regeringens førelse, som forslagsstillerne også må have indsigt i.

Når jeg siger dette så stærkt, er det i høj grad inspireret af ærgrelse over, at man i den grad kan trampe i spinaten, trampe den ned, når der ellers er god grund til omhyggeligt lugearbejde og for øvrigt også gødskningsarbejde i stedet for det, man her vil fra forslagsstillerens side, for der er jo problemer i disse sammenhænge. Det er molboagtigt at gå sådan frem, når man nu ved, at der er en del problemer med at få kvalificerede folk ind i varetagelsen af samfundsfunktioner i kommunalbestyrelser, i folketing, hvis de sidder i ordentlige stillinger i det private næringsliv. Det er ikke let for dem at vende tilbage til stillinger, og det er absolut ikke problemer, der løses ved dette forslag. Mon ikke et sikkerhedsnet i form af efterløn var mere på sin plads for sådanne private end en lønnedskæring som den, man lægger op til?

Apropos ligestilling så er der unægtelig problemer for privat ansatte i forbindelse med deres varetagelse af samfundsfunktioner i retning af, at man kan mistænke folkevalgte for at varetage særinteresser i den ene og den anden sammenhæng. Akkurat som Cæsars hustru bør folkevalgte ikke kunne mistænkes for noget sådant. Men hvad gør man ved dette? Nul. For offentligt ansattes vedkommende derimod: noget. Men i hvilken retning? Den gale

Vi ved, at en del offentligt ansatte uanset deres særfordel får lønnedgang ved at træde ind i tinget. Er ligestillingen endelig det væsentlige, kunne man dog prøve at bøde på det i form af, at man indførte en sådan ligestilling ved at skaffe ens løn på et nu for offentligt ansattes vedkommende kendt niveau for alle.